

ИИСУСЪ И ЮДА.

На бѣлия камѣкъ предъ вратника седѣше малкиятъ Иисусъ. На раменетѣ Му падаха въ игриви вълни тъмни кждри. На ржката Му бѣ кацналъ гължбъ и допираше човка до тънkitѣ Му устни. Иисусъ го галѣше по главата и нѣжно му шепнѣше нѣщо на неразбранъ езикъ. Гължбътъ Го

гледаше въ очитѣ, слушаше внимателно думитѣ и бавно си махаше крилетѣ.

Чу се детски писъкъ и отчаянъ викъ:

— Помощъ, помощъ!

Иисусъ стана и погледна нагоре по тѣсната улица. Тамъ малко момче се валяше въ праха, а група деца го биеха безъ милость. Той тръгна къмъ тѣхъ.

Когато видѣха Иисуса съ бѣлия гължбъ на ржце, малкиятъ уличници оставиха своята жертва и наведоха засрамено

глави. Изъ праха се изправи разплаканъ, изкжсанъ, окървавенъ Юда.

— Защо го бихте тъй жестоко? — запита Иисусъ съ благъ гласъ.

— Хванахме го, че краде сливи въ градината на бедната Сивили.

Иисусъ прегърна Юда и го поведе къмъ близката рѣка. Изми му ранитѣ съ вода, избърса сълзитѣ съ ржка и нѣжно го запита:

— Сега се чувствувашъ добре, нали?... — Вече не кради!

На близкиятъ върби кацна славейче и изви пѣсень — игрива и звънлива.

Иисусъ се засмѣ, лицето Му засия отъ радостъ.

— Юда, слушашъ ли? Славеятъ разказва за далечнитѣ страни!

— Той нищо не разказва, а само пѣе!

— Не, братко, славеятъ говори... Чуй! Словата му се носятъ въ синитѣ простори. Сега ти ще се увѣришъ! Иисусъ спрѣ подъ старата върба и зашепна нечувани слова. Славеятъ сѣкна пѣсенъта, трепна съ криле и кацна на Неговитѣ рамене. Иисусъ го взе въ ржце и замилва тъй нѣжно малкиятъ криле, както майка милва своето дете.

Юда гледа и не вѣрва на очитѣ си... Доближи малката птичка, но тя изви главица на страни.

Гнѣвъ блѣсна въ погледа му.